

290**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI**

z dnia 31 lipca 1947 r.

w sprawie wysokości i zasad wymierzania grzywien oraz trybu postępowania celem przynaglenia opieszalego właściciela nieruchomości do ujawnienia swego prawa.

Na podstawie art. 29 § 2 prawa o księgach wieczystych zarządzam, co następuje:

§ 1. Właściciel nieruchomości będący osobą fizyczną lub osobą prawną prawa prywatnego obowiązany jest w ciągu jednego miesiąca od dnia nabycia własności złożyć

w sądzie, właściwym do prowadzenia księgi wieczystej, wniosek o ujawnienie swego prawa lub o złożenie dokumentów do zbioru dokumentów.

§ 2. Obowiązek przewidziany w § 1 nie dotyczy osób, które nabywają własność na podstawie zarządzeń władz w myśl szczególnych przepisów ustawy, jeżeli władze te powołane są do wystąpienia z wnioskiem o wpis prawa własności.

§ 3. W przypadkach, gdy nabycie nie opiera się na umowie, termin miesięczny z § 1 biegnie od chwili, gdy nabycie jest ostateczne.

§ 4. Do wniosku z § 1 właściciel powinien dołączyć wszystkie potrzebne do wpisu dokumenty oraz podjąć wszelkie inne czynności konieczne do dokonania wpisu, w szczególności uiścić koszty sądowe, od których zapłaty wpis jest uzależniony.

§ 5. Jeżeli właściciel w chwili rozpoczęcia biegu terminu z §§ 1 i 3 nie ma jeszcze dokumentów, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, powinien w terminie tym złożyć u właściwych władz lub notariuszów podania o ich wydanie.

§ 6. Właściciel może żądać zaświadczeń i dokumentów od władz i notariuszów, obowiązanych do wydania ich jego poprzednikom, jeżeli do wpisu prawa własności są one potrzebne, a stosunek właścicieli do poprzedników lub stosunek poprzedników między sobą nie sprzeciwia się temu.

§ 7. Termin do złożenia wniosku o wpis prawa własności lub wniosku o złożenie dokumentów do zbioru dokumentów wynosi w przypadkach przewidzianych w §§ 5 i 6 dwa miesiące. Jeżeli władza lub notariusz dokumentu na czas nie wydaje lub wydania odmawia, właściciel powinien najpóźniej z upływem terminu przedstawić sprawę w sądzie grodzkim, właściwym do prowadzenia księgi wieczystej, celem udzielenia mu wskazówek lub wydania innych celowych zarządzeń. W tym przypadku sąd wyznacza z urzędu termin do złożenia wniosku.

§ 8. Sądy i władze zawiadamiają sąd właściwy do prowadzenia księgi wieczystej o każdej zmianie właściciela nieruchomości, chyba że jest oczywiste, iż sąd ten ma już wiadomość o zmianie.

§ 9. Sąd właściwy do prowadzenia księgi wieczystej po otrzymaniu wiadomości o zmianie właściciela wzywa nowego właściciela lub jego przedstawiciela ustawowego, gdy właści-

ciel nie ma pełnej zdolności do działań prawnych, aby w określonym terminie złożył wniosek o wpis prawa własności lub wniosek o złożenie dokumentów do zbioru dokumentów przy uwzględnieniu przepisu § 4 albo aby wykazał, że do złożenia dokumentów w ogóle nie jest obowiązany lub że termin do złożenia wniosku jeszcze nie upłynął. W wezwaniu sąd zagrozi właścicielowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu, że w razie niezastosowania się do wezwania będzie nałożona na niego oznaczona grzywna.

§ 10. W przypadku, gdy w określonym terminie wezwaniu nie stanie się zadość albo przedstawione wyjaśnienia okażą się nieuzasadnione, sąd wymierzy właścicielowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu grzywnę oznaczoną w wezwaniu. Zarazem ponowi swe wezwanie i zagrozi nową grzywną, a na wypadek bezskuteczności tego wezwania postąpi w dalszym ciągu w myśl niniejszego przepisu, dopóki wezwany nie zastosuje się do jego zarządzenia.

§ 11. Jeżeli wezwany zastosuje się do wezwania, uczyni to jednak w sposób niedostateczny, sąd nie wymierza mu grzywny, lecz wzywa go do uzupełnienia w określonym terminie zachodzących braków, chyba że braki te są następstwem złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa. Wezwanie powinno nastąpić również pod rygorem grzywny.

W ten sam sposób postępuje sąd, gdy uzupełnienia okażą się także niedostateczne, a braki nie są następstwem złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa.

Po bezskutecznym upływie terminów, o których mowa w ust. 1 i 2, sąd stosuje odpowiednio § 10.

§ 12. Przepisy paragrafu poprzedzającego stosuje się także wówczas, gdy wniosek wpłynie do sądu bez wezwania i wykazuje braki lub nie jest należycie opłacony.

Jeżeli wniosek został złożony przez notariusza w wykonaniu obowiązku przewidzianego w art. 41 prawa o księgach wieczystych, wezwanie winno być skierowane do właściciela.

§ 13. Sąd zaniecha nałożenia grzywny, gdy wezwany przed jej wymierzeniem zastosuje się do wezwania lub gdy niezastosowanie się do wezwania nie jest następstwem złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa.

§ 14. Przed każdym dalszym wezwaniem sąd powinien w razie potrzeby wydać stosowne zarządzenia.

§ 15. W celu ustalenia złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa osób wezwanych sąd przeprowadza dochodzenia i zbiera dowody z urzędu.

§ 16. Poszczególne grzywna nie może przekraczać kwoty 10.000 złotych.

§ 17. Na postanowienie sądu I instancji wymierzające grzywnę służy zażalenie. Na postanowienia sądu II instancji, wydane w postępowaniu unormowanym w rozporządzeniu niniejszym, skarga kasacyjna nie służy.

§ 18. Jeżeli przed uprawomocnieniem się postanowienia wymierzającego grzywnę zastosowano się do wezwania lub wezwanie stało się bezprzedmiotowe, sąd uchyla to postanowienie. Właściwy do uchylenia jest sąd I in-

stancji, sąd II instancji zaś wówczas, gdy sprawa przed nim się toczy.

§ 19. W razie uzyskania wpisu grzywny orzeczone prawomocnie, lecz jeszcze nieuiszczone, mogą być przez sąd I instancji darowane w całości lub w części.

§ 20. Do wniosków o wpis, przewidzianych w § 1, nie stosuje się przepisów art. 141 kodeksu postępowania cywilnego i art. 13 przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych o zwrocie pisma.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajm